

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.327/2023/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. évi február hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. október 11. napján kihirdetett 18.B.165/2023/13. számú ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 7600 (hétezer-hatszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melyet az állam visel.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék 2023. október 11. napján kihirdetett 18.B.165/2023/13. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk.164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat] és ezért 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a vádlott végrehajtás esetén legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, az eljárás során lefoglalt bűnjelről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Főügyészség Büntetőbírósági Ügyek Osztálya Bf.2441/2021/43. számú fellebbezés indokolásában előadta, hogy súlyosító körülményként kell értékelni az élet és testi épség elleni cselekmények elszaporodottságát, a kitartó szándékú bántalmazást, melynek abbahagyására csak külső beavatkozás során került sor, a sértettnek a minősítést megalapozó sérülésen túl is számos - köztük súlyos – sérülése keletkezett, és a vádlott hasonló, garázdaság vétsége miatt indult büntetőeljárás alatt követte el a cselekményt. Így a túlsúlyban lévő súlyosító körülményekre figyelemmel a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztés kiszabására és annak próbaidőre felfüggesztésére nincs kellő indok, az nem alkalmas sem a speciális sem a generális prevenció elérésére, ezért hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása indokolt.

[4] Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.770/2023/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

[5] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a vádlott beismerő nyilatkozatát a törvényi feltételek fennállása mellett fogadta el, ezért a felülbírálat terjedelme a Be.590.§ (3) bekezdése és a Be.591.§ (2) bekezdés a) pontja, és a Be.606.§ (3) bekezdése alapján korlátozott.

[6] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a büntetéskiszabási körülményeket jórészt helytállóan vette számba, de azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Kétségtelen, hogy a vádlott büntetlen előéletű volt, de ennek nyomatékos értékelését az ítélet [17] bekezdésében írtak, és a vádlott szabálysértési priusza kizárja, a bűncselekményt megelőző két évben ugyanis nyolc szabálysértési eljárás indult ellene, a bűncselekményt büntetőeljárás hatálya alatt követte el, ami miatt a bíróság jogerősen elítélte, majd a cselekmény után egy hónappal újabb bűncselekményt követett el.

[7] Az időmúlás ugyancsak nem jelentős enyhítő körülmény, hiszen a vádlottal szemben elfogatóparancsot kellett kibocsátani.

[8] Az életveszély közvetett volta nem enyhítő körülmény, de további súlyosító körülmény, hogy az életveszélyt okozó sérülésen kívül több, köztük nyolc napon túl gyógyuló sérülést is okozott a vádlott, a kitartó szándéka pedig a személyében rejlő társadalomra veszélyességet mutatja.

[9] Így nem indokolt a középértéktől olyan arányban eltérő büntetés kiszabása, ahogy azt az elsőfokú bíróság tette. A büntetési célok érvényesüléséhez hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása indokolt, így erre tett indítványt.

[10] A védő észrevételében kifejtette, hogy a büntetés egyik célja a felelősségvállalás, mely védenecse esetében már megtörtént, szembenézett a cselekményével, bocsánatot kért a sértettől, rendezte vele a viszonyát.

[11] Valójában az életveszélyes sérülésen kívül csak egy nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozott a vádlott, a többi sérülés felületi és hámsérülés.

[12] A vádlott büntetlen előéletű, a büntetési alapjául szolgáló cselekményeket nagyjából egy időszakban követte el, azóta azonban felhagyott ezzel az életmóddal, nem indult ellene újabb büntetőeljárás, próbál a társadalom hasznos tagja lenni. Ezt a kedvező folyamatot nem lenne célszerű megszakítani, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

[13] A másodfokú nyilvános ülésen a védő az írásban előterjesztett észrevételeit fenntartotta, és kifejtette, hogy a vádlott olyan társadalmi gyökerekkel rendelkezik, ahonnan

nehéz volt számára kitörni, de ez sikerült, és rendezett életvitelt alakított ki. A büntetést ennek figyelembevételével is egyéniesíteni kell, és nem állna a büntetés céljával összhangban kiszakítani őt a társadalomból. Az eljárás hossza és a próbaidő tartama kellő speciális prevenciót biztosít, míg az általános prevenció szempontjából pedig nem ellentétes a bírói gyakorlattal a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása. Ennek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

[14] A fellebbezés nem megalapozott.

[15] Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülésen a vádlott beismerő nyilatkozatát végzéssel a Be.504.§ (3) bekezdése szerint fogadta el és a Be.504. § (6) bekezdése alapján hozta meg érdemi döntését.

[16] Az ítéltábla megállapította, hogy a beismerő nyilatkozat elfogadásának a Be.504.§ (2) bekezdésében írt feltételei fennálltak.

[17] A Be.580.§ (2) bekezdés a) és b) pontja alapján az ítélet ellen a bűnösség megállapítása, illetve a váddal egyező tényállás és minősítés miatt nincs helye fellebbezésnek, amennyiben a bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát végzéssel elfogadta.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást és a minősítést a vádirattal egyezően állapította meg.

[19] A felülbírálat korlátja így a Be.606.§ (3) bekezdése alapján az, hogy ha az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott beismerő nyilatkozatának elfogadásán alapult, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletnek a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezéseit csak akkor változtathatja meg, ha a terhelt felmentésének, az eljárás megszüntetésének van helye.

[20] Az eljárási szabályok vizsgálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az előkészítő ülésre vonatkozó perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, a Be.607.§ (1), 608.§ (1) és 609.§ (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem valósított meg, a már kifejtettek szerint a vádlott beismerő nyilatkozatát törvényesen fogadta el.

[21] A vádlott felmentésének vagy az eljárás megszüntetésének nincs helye, a cselekmény minősítése is törvényes.

[22] Az elsőfokú bíróság feltárta a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket, és helytállóan értékelte nyomatékmal azt, hogy a vádlott már az eljárás kezdetétől fogva beismerte a cselekményét, és azt megbánta.

[23] Kellő súllyal értékelte a vádlott büntetlen előéletét, e körben az ítéltábla nem osztotta az ügyészi érvelést. Egyrészt tény, hogy a cselekmény elkövetésekor büntetlen

előéletű volt, bár kétségtelen, hogy büntetőeljárás hatálya alatt állt, de az is kitűnik a rendelkezésre álló adatokból, hogy 2020. októbere óta vele szemben újabb büntetőeljárás nem indult, márpedig a cselekmény utáni életvitele megítélése szempontjából ez is jelentőséggel bír, és meghatározó annak vizsgálata során, hogy a vádlottal szemben szükséges-e tényleges szabadságelvonással járó büntetés kiszabása.

[24] Az ügyész által hivatkozott szabálysértési előéletét – melyet az elsőfokú bíróság helyesen nem is tüntetett fel a személyi adatok között – az ítéltábla az alábbiak miatt nem vette figyelembe: A Btk.97.§ (2) bekezdése szerint a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig, ezt követően hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg az elítélttel szemben. A 2012. évi II.tv. (Szabs.tv.) 155. § (1) bekezdése alapján a szabálysértési nyilvántartó szerv a szabálysértést elkövetettek és a helyszíni bírságoltak nyilvántartásába felvett adatokat a büntetést vagy intézkedést megállapító határozat jogerőre emelkedésétől, illetve a helyszíni bírság kiszabásától számított három évig kezeli. A (3) bekezdés szerint törölni kell a szabálysértési nyilvántartásokból annak a személynek az adatait, akire vonatkozóan az (1) bekezdésben meghatározott nyilvántartási idő eltelt. Ebből tehát következik, hogy a vádlott szabálysértési előélete nem vehető figyelembe a terhére, hiszen már jelen cselekmény elkövetésétől is több, mint három év telt el, így az akkori szabálysértési előéleti adatait már törölni kellett.

[25] Az ítéltábla mellőzi a cselekmény tárgyi súlyának a súlyosító körülmények körében történő értékelését, mert maga a tárgyi súly a büntetési tételben kifejezésre jut, azonban annak ellenére, hogy a vádlott az életveszélyt eredményező sérülésen kívül legalább négy sérülést okozott, melyek közül az egyik – orrcsonttörés – nyolc napon túl gyógyul, az adott minősítéshez tartozóan sem a sérülések száma és súlyossága, sem az elkövetés módja nem tekinthető kirívónak.

[26] Így alappal jutott arra a törvényszék, hogy a vádlottal szemben a középértéket el nem érő, a törvényi minimumban meghatározott tartamú szabadságvesztés kiszabása alkalmas a büntetési célok elérésére, és ehhez nem szükséges a tényleges szabadságelvonás sem. A büntetőeljárás alatti elkövetés ténye pedig a próbaidő maximális tartamában megfelelő értékelést nyert.

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek.

[28] A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen a Be.605.§ (1) és (4) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban merült fel bűnügyi költség, melyet az ítéltábla a Be.613.§ (1) bekezdése alapján megállapított és a (2) bekezdés b) pont alkalmazásával az az állam terhén marad.

Budapest, 2024. évi február hó 20. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke

Radnainé dr. Solymosi Viktória
előadó bíró

dr. Fatalin Judit
bíró

A Fővárosi Törvényszék 18.B.165/2023/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.327/2023/9. számú végzésével történt helybenhagyás folytán 2024. február 20. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. évi február hó 20. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke